

SÜREÇ

- ❖ Öğretmen Ek-1 deki hikâyeyi okuyarak etkinliği başlatır.
- ❖ Öğretmen kusurları dolayısıyla kendini beğenmeyen ve bir iç çatışma yaşayan öğrencilerden ne tür kusurları olduğunu sorar. Kendini sevmeyi engelleyen nedenleri sorar.
- ❖ Bu etkinlikte
 - Öğrencilerin fiziki yapılarından ve şahsiyet durumlarından kendilerini değerlendirmeleri, fiziksel kusurları varsa kabullenebilmeleri,
 - Başkalarına özenme ve taklit yerine kendi yeterlilikleri ve meziyetlerini ön plana çıkarmaları
 - Fiziksel görünüm vb. ile ön plana çıkmak yerine kendi kişiliği ve yeteneklerini ön plana çıkarmaları belirtilmelidir.

Ek - 1

“KENDİNE DEĞER VER !

Ayakkabıcı, yeni getirdiği malları vitrine yerleştirirken, sokaktaki bir çocuk onu seyretmekteydi. Okullar kapanmak üzere olduğundan, spor ayakkabılara rağbet fazlaydı. Gerçi mallar lüks sayılmazdı ama, küçük bir dükkân için yeterliydi. Onların en güzelini ön tarafa koyunca, çocuk vitrine doğru biraz daha yaklaştı. Fakat bir koltuk değneği kullanmaktaydı. Hem de güçlkle...

Adam ona bir kez daha göz attı. Üstündeki pantolonun sol kısmı, dizinin alt kısmından sonra boştu. Bu yüzden de sağa sola uçuyordu. Çocuğun baktığı ayakkabılar, sanki onu kendinden geçirmişti. Bir müddet öyle durdu. Daldığı hülyadan çıkıp yola koyulduğunda, adam dükkândan dışarı fırlayıp:

- "Küçüük!" diye seslendi. "Ayakkabı almayı düşündün mü? Bu seneki modeller bir hârika!"

Çocuk, ona dönerek:

- "Gerçekten çok güzeller!" diye tebessüm etti, "Ama benim bir bacağıma doğuştan eksik".

- "Bence önemli değil!" diye atıldı adam. "Bu dünyada her şeyiyle tam insan yok ki! Kiminin eli eksik, kiminin de bacağı. Kiminin de aklı veya vicdanı."

Küçük çocuk, bir şey söylemiyordu. Adam ise konuşmayı sürdürdü:

- "Keşke vicdanımız eksik olacağına, ayaklarımız eksik olsa idi."

Çocuğun kafası iyice karışmıştı. Bu sefer adama doğru yaklaşıp:

- "Anlayamadım!. dedi. Neden öyle olsun ki?"

- "Çok basit!" dedi, adam. "Eğer vicdn yoksa, cennete giremeyiz. Ama ayaklar yoksa, problem değil. Zaten orda tüm eksikler tamamlanacak. Hâttâ sakat insanlar, sağlamlara oranla, daha fazla mükâfat görecekler..."

Küçük çocuk, bir kez daha tebessüm etti. O güne kadar çektiği acılar, hafiflemiş gibiydi. Adam, vitrine işaret ederek:

- "Baktığın ayakkabı, sana yakışır!" dedi. "Denemek ister misin?"

Çocuk, başını yanlara sallayıp:

- "Üzerinde 30 lira yazıyor" dedi, "Almam mümkün değil ki!"

- "İndirim sezonunu senin için biraz öne alırım!" dedi adam, "Bu durumda 20 liraya düşer. Zâten sen bir tekini alacaksın, o da 10 lira eder."

Çocuk biraz düşünüp:

Çocuk biraz düşünüp:

- "Ayakkabının diğer teki işe yaramaz!" dedi, "Onu kim alacak ki?"
- "Amma yaptın ha!" diye güldü adam. "Onu da, sağ ayağı eksik olan bir çocuğa satarım."

Küçük çocuğun aklı, bu sözlere yatmıştı. Adam, devam ederek:

- "Üstelik de öğrencisin değil mi?" diye sordu.
- "İkiye gidiyorum!" diye atıldı çocuk, "Üçe geçtim sayılır."
- "Tamam işte!" dedi adam. "5 Lira da öğrenci indirimi yapsak, geri kalır 5 lira. O da zâten pazarlık payı olur. Bu durumda ayakkabı senindir, sattım gitti!"

Ayakkabıcı, çocuğun şaşkın bakışları arasında dükkâna girdi. İçerdeki raflar, onun beğendiği modelin aynıyla doluydu. Ama adam, vitrinde olanı çıkarttı. Bir tabure alıp döndükten sonra, çocuğu oturtup yeni ayakkabısını giydirdi. Ve çıkarttığı eskiyi göstererek

- "Benim satış işlemim bitti!" dedi, "Sen de bana, bunu satsan memnun olurum."
- "Şaka mı yapıyorsunuz?" diye kekeledi çocuk, "Onun tabanı delinmek üzere. Eski bir ayakkabı, para eder mi?"
- "Sen çok câhil kalmışsın be arkadaş..." dedi adam, "Antika eşyalardan haberin yok her hâlde. Bir antika ne kadar eski ise, o kadar para tutar. Bu yüzden ayakkabın, bence en az 30-40 lira eder."

Küçük çocuk, art arda yaşadığı şokları üzerinden atabilmiş değildi. Mutlaka bir rûyada olmalıydı. Hem de hayatındaki en güzel rûya. Adamın, heyecandan terleyen avuçlarına sıkıştırdığı kâğıt paralara göz gezdirdikten sonra, 10 liralık banknotu geri vererek:

- "Bana göre 20 lira yeterli." dedi. "İndirim mevsimini başlattınız ya!"

Adam onu kıramayıp parayı aldı. Ve bu arada yanağına bir öpücük kondurdu. Her nedense içi içine sığmıyordu. Eğer bütün mallarını bir günde satsa, böyle bir mutluluğu bulamazdı. Çocuk, yavaşça yerinden doğruldu. Sanki koltuk değneğine ihtiyaç duymuyordu. Sımsıcak bir tebessümle teşekkür edip:

- "Babam haklıymış!" dedi. "Sakat olduğum için üzülmemeye hiç gerek yok! demişti."

Her Rüzgar Savuracak Bir Toz Bulur,

Her Hayat Yaşanacak Bir Can Bulur

Her Umut Gerçekleşecek Bir Düş Bulur

Bulunmayacak Tek Şey Senin Benzerindir

İşte bu yüzden kendine hiç tahmin etmediğin kadar değer ver."